

## 2

12. srpna

### čtyři týdny do svatby

Opatrně jsem vytáhla korkovou zátku z lahve Pomerol Le Pin a nasála povědomou omamnou vůni francouzského červeného vína. Zemité podtóny a náznaky švestek a ostružin si probíjely cestu k mým nosním dírkám, když jsem si podruhé přiložila korek k nosu. Od stolu mě sledovalo šest párů očí, a tak jsem nalila prvnímu malý doušek a čekala, až ho ochutná. Perfektní kombinace ke steaku, který si objednali.

„Vintage z roku 2015,“ řekla jsem a sebevědomě přikývla. „Jejich nejlepší za posledních deset let.“

„Ano, jistě,“ řekl muž a zachvěly se mu brýle na očích, když roztočil třeshňově červenou tekutinu ve skleničce a pozoroval kapky stékající po stěnách. Pak zhluboka vdechl vůni a zavřel oči. „Nádhera, opravdová nádhera,“ pronesl, usrl trochu vína a přes zuby jej vtáhl dovnitř úst. Pak mu zaklootalo v krku a konečně polknul.

Čekala jsem, až přikývne.

„Samozřejmě, rozlijte nám ho,“ pobídl mě a chlupatými prsty sevřel sklenici, kterou ke mně naklonil. Nalila jsem víno

zhruba do poloviny skleničky a sledovala Margot, jak s úsměvem pokládá před hosty hlavní chod.

„*Alors. Dnešní plat principal.* Hovězí wagyu se šťávou z rulandského modrého, s gratinovanými brambory a zapékaným pórkem a fazolkami z naší vlastní zahrádky.“

Kombinace vůní byla naprosto omamná a mně tiše zakručelo v břiše, když jsem servírovala zeleninu ze stříbrného tácu. Před-svatební očista si začíná vybírat svoji daň a já si nedokážu vzpomenout, kdy jsem naposledy měla v ústech sousto smetanových brambor. George navrhl, že bychom mohli prozatím vyměnit snídani a oběd za celerový džus, takže to budu muset ještě pár týdnů vydržet. Pak se ale nacpu karbohydráty, jak se patří.

Můj první rok u Chez Margot mi úplně proplul mezi prsty. Stále nemůžu uvěřit, že jsem takové místo našla, a to jen tři ulice od bytu, kam jsem se při svém prvním působení v Londýně nastěhovala. Čtvrť Marylebone je přesně taková, plná překvapení v podobě malých roztomilých krámků s místním zbožím a skrytých uliček vedoucích do útulných hospod se zahrádkami. Můj byt byl naproti tomu spíš takovou skříní než příbytkem, ale co ztrácel na velikosti, získal na lokalitě. Ve dvacetiminutovém okruhu svižnou chůzí se nachází všechno, co k životu potřebuju. Bary na Carnaby Street, italská kavárna hned vedle zastávky metra, Selfridges, Liberty a další úžasné obchody přímo na Oxford Street. Malé bistro U Margot se stalo součástí mého podvědomí od první chvíle, kdy jsem sem vstoupila. Pravidelně jsem tu utrácela výplatu, až si majitelka zvykla na moje návštěvy s rychlou skleničkou vína, na kterou jsem nejdřív chodila s Abi a pak s Georgem. Až se z nás staly kamarádky.

Když jsem loni v létě přišla o práci, namířila jsem si to sem a vyplakala se právě na Margotině rameni. Jedno náhodné úterní odpoledne, pamatuju si ho přesně, jako by se to stalo včera.